

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิง
พลวัต
ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต

A Causal Relationship of Resource-Based View and
Dynamic Capabilities Influencing Performance
Effectiveness of
Tourism Entrepreneurs in Phuket

สฤณี แผนสนธิ¹ ปพน วงศ์ตระกูล² สมนึก เพชรช่วย³ และกฤษณะ จันทร์เรือง⁴
Sarit Phaensanit, Paphon Wongtrakool, Somnuk Petchouy and Krissana
Janrueang

Email: chaiyoo@yahoo.com, Wongtrakool.p@gmail.com,
somnuk.pet2495@gmail.com, krissanaj@sau.ac.th

Received: September 23, 2024. Revised: December 16, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และ 2) เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐาน จำนวน 425 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ

¹สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

²สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

³สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

⁴สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

สะดวก โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.821 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 2 แนวทางหลัก คือ 1) แนวทางที่ให้ความสำคัญกับการสร้างนวัตกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน เช่น การใช้ Line Group, Facebook Group หรือการใช้แอปพลิเคชัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 2) แนวทางที่ให้ความสำคัญกับการปรับขนาดโครงสร้างองค์การให้มีความเหมาะสมเพื่อให้การประสานงานมีความรวดเร็ว มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ปัจจัยทรัพยากรฐาน ความสามารถเชิงนวัตกรรม ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการท่องเที่ยว

Abstract

This article aims were 1) to analyze a causal relationship of resource-based view and dynamic capabilities influencing performance effectiveness of tourism entrepreneurs in Phuket, and 2) To study guidelines for increasing of performance effectiveness of tourism entrepreneurs. This research was quantitative research. The data collected by questionnaires, testing with 425 tourism entrepreneurs who received certified entrepreneurs in Phuket province. The research sampling was convenience sampling. The reliability value was 0.821 of the questionnaires. The statistical analyzed data were percentage, mean, standard deviation and the confirmation component analysis.

Results of the research showed that 1) the model of causal relationship of resource-based view and dynamic capabilities influencing performance effectiveness of tourism entrepreneurs in Phuket was congruent with the empirical data which an according of hypothesis. The

guidelines for increasing of performance effectiveness of tourism entrepreneurs consists of 2 guidelines: 1) The guidelines emphasize innovation creating for provide opportunities to the tourists shared experience together such as Line groups, Facebook groups or application which accessed effectively to tourists. And 2) The guidelines emphasize to resized the structure organization for coordination and decision-making decentralizing to solve the problem quickly and efficiency.

Keywords: Resource-based view, dynamic capabilities, tourism entrepreneurs' effectiveness

บทนำ

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่หารายได้จากการท่องเที่ยวอันดับต้น ๆ ของประเทศ เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามติดอันดับโลก จังหวัดภูเก็ตมีสภาพพื้นที่เป็นเกาะมีทะเลล้อมรอบจังหวัดและมีหาดทรายที่สวยงาม โดยมีสะพานเทพกระษัตรี (สะพานขาเข้า) สะพานสารสิน 2 หรือสะพานท้าวศรีสุนทร (สะพานขาออก) ซึ่งทั้งสองสะพานเป็นทางสัญจรทางบกเชื่อมต่อกับจังหวัดพังงา และมีท่าเรือหลายท่าเรือที่สามารถเดินทางไปจังหวัดรอบข้างได้ และมีสนามบินนานาชาติจังหวัดภูเก็ตสำหรับรับรองการเดินทางทางอากาศ จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญหลายแห่ง ได้แก่ หาดป่าตอง หาดราไวย์ หาดกะตะ หาดกะรน หาดกมลา แหลมพรหมเทพ วัดฉลอง ย่านเมืองเก่าที่ถนนถลาง และมีอาหารพื้นเมือง อาหารทะเลที่สดใหม่ ทั้งยังมีการให้บริการด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ อีกมากมาย ทำให้จังหวัดภูเก็ตกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศต้องเดินทางมาท่องเที่ยว (พรไพสิน จุลพันธ์ , 2567) ซึ่งจากรายงานสถิตินักท่องเที่ยวปี 2566 จังหวัดภูเก็ตมีรายได้การท่องเที่ยว 388,017 ล้านบาท จากนักท่องเที่ยวรวม 11,300,498 คน เป็นชาวต่างชาติ 8,376,464 คน สร้างรายได้หมุนเวียน 365,826 ล้านบาท และชาวไทย 2,924,034 คน สร้างรายได้หมุนเวียน 22,190 ล้านบาท โดยจังหวัดภูเก็ตพึ่งพิงตัวจากการท่องเที่ยวกว่า 80% ทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้รวมเมื่อเทียบกับปี 2562 (ธีรทนต์ ศรีทองเต็ม, 2566)

ขณะเดียวกันจังหวัดภูเก็ตก็มีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเข้ามาของนักท่องเที่ยว ทำให้ผู้ประกอบการต้องมีรูปแบบการให้บริการให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวและทันตามกระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อจะสามารถขยายฐานลูกค้าไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มใหม่ ๆ เพราะผู้บริโภค

เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจ ธุรกิจจึงต้องมีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เคลื่อนไหวตลอดเวลา การพัฒนากลยุทธ์เพื่อการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านการให้บริการ การจัดเตรียมสถานที่ การสร้างความพร้อมในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีไว้ให้บริการแก่ลูกค้า (ธนาคารกรุงศรีอยุธยา, 2564) อีกทั้งยังช่วยกระจายความเสี่ยงท่ามกลางสถานการณ์ปัญหาภูมิรัฐศาสตร์ โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวอินเดีย ซึ่งถือเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังซื้อสูงและมีโอกาสจะกลายเป็นกลุ่มลูกค้าสำคัญของภาคการท่องเที่ยวภูเก็ต รวมถึงการพัฒนาโรงแรมให้มีคุณภาพและต้องรักษามาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยด้านสุขอนามัยเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว (ธนา ตุลยกิจวัตร, 2565) เนื่องจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวมุ่งเน้นการให้บริการเป็นหัวใจหลัก คุณภาพบริการที่เกิดขึ้นจึงต้องมีประสิทธิภาพและต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า ซึ่งคุณภาพบริการจะอยู่ในระดับมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับรับรู้การบริการที่ได้รับจริงกับความคาดหวังที่ตั้งไว้ก่อนเข้ารับบริการ ซึ่งจะต้องทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจ รู้สึกไม่สิ้นเปลืองกับจำนวนเงินที่จ่ายออกไป คุณภาพบริการจึงเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญและเป็นเครื่องมือในการวัดระดับการรับรู้ของผู้ใช้บริการที่จะสร้างความแตกต่างของธุรกิจให้เหนือกว่าคู่แข่งได้ (ชมสุภักดิ์ ครุฑทะกะ, 2564)

จากความสำคัญข้างต้นผู้วิจัยสนใจศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่าข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต นำข้อมูลไปใช้ในการตัดสินใจและวางแผนในการพัฒนาธุรกิจเพื่อเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐาน จำนวนทั้งสิ้น 774 แห่ง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐานจากสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาภาคใต้เขต 2 จังหวัดภูเก็ต ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่ไม่เดลไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวไว้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัดและควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 15 ตัวแปร 85 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 425 ตัวอย่าง (85 ข้อคำถาม x 5 เท่า) ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 425 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ทรัพยากรฐาน ความสามารถเชิงนวัตกรรม ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีทรัพยากรฐาน แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถเชิงนวัตกรรม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลยุทธ์การสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขัน แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผลการดำเนินงาน รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกรกฎาคม 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ ใต้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการศึกษา รวมทั้งสร้างข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.2 สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อคำถามที่ได้พัฒนาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งนำฉบับร่างแบบสอบถามทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดลอง (Try out) กับตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่าง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.66-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.821

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และทำการคัดเลือกกรณีศึกษา และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (First order confirmatory factor analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 425 คน พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 63.27 มีอายุระหว่าง 40-50 ปี ร้อยละ 41.82 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 65.91 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 46.67 มีประสบการณ์ดำเนินธุรกิจมาแล้วมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 39.64 ซึ่งสรุปผลศึกษาได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความสำคัญ
ปัจจัยฐานทรัพยากร	3.667	0.651	มาก
ด้านโครงสร้างองค์กร	3.781	0.545	มาก
ด้านวัฒนธรรมองค์กร	3.539	0.689	มาก

ด้านการจัดการองค์กร	3.697	0.639	มาก
ด้านการให้รางวัล	3.659	0.694	มาก
ด้านการจัดการทรัพยากร	3.661	0.686	มาก

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม (ต่อ)

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความสำคัญ
ปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต	3.668	0.666	มาก
ด้านการรับรู้	3.691	0.633	มาก
ด้านการค้นหาโอกาส	3.777	0.682	มาก
ด้านการคว้าโอกาส	3.619	0.655	มาก
ด้านการปรับเปลี่ยน	3.584	0.692	มาก
ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขัน	3.640	0.648	มาก
ด้านการตลาดดิจิทัล	3.650	0.663	มาก
ด้านการสร้างความแตกต่าง	3.627	0.637	มาก
ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม	3.642	0.645	มาก
ประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว	3.614	0.566	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.614) ขณะที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ให้ ความสำคัญต่อปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.668) โดย พบว่า ด้านการค้นหาโอกาส มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.777) รองลงมา ด้านการรับรู้ มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.691) และน้อยที่สุดคือ ด้านการ ปรับเปลี่ยน มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.584) ตามลำดับ ในขณะที่ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ให้ความสำคัญต่อปัจจัยฐานทรัพยากร อยู่ใน ระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.667) โดยพบว่า ด้านโครงสร้างองค์กร มีความสำคัญในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ย 3.781) รองลงมา ด้านการจัดการองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.697) และน้อยที่สุดคือ ด้านวัฒนธรรมองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.539) ตามลำดับ และพบว่า ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างรายได้เปรียบทางการ แข่งขัน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.640) โดยพบว่า ด้านการตลาดดิจิทัล มี ความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.650) รองลงมา ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม มี ความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.642) และน้อยที่สุดคือ ด้านการสร้างความ แตกต่าง มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.627) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยฐานทรัพยากร และ ความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัด ภูเก็ต แสดงดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความกลมกลืนของโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีบ่งชี้ความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	167.599	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p-value)	0.534	$p > 0.05$	ผ่านเกณฑ์
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.995	$\chi^2 / df < 2.00$	ผ่านเกณฑ์
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.975	$GFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.958	$AGFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.045	$RMSEA < 0.05$	ผ่านเกณฑ์
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.996	$CFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 2 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 167.599, $\chi^2 / df = 1.995$, p-value = 0.534, GFI = 0.975, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.045 และ CFI = 0.996 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) ค่าค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถแสดงค่าสถิติจากโมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 2 ดังนี้

ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ได้รับอิทธิพลทางตรงมากที่สุดจากปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.577 รองลงมาคือ ปัจจัยกลยุทธ์ความได้เปรียบทางการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.474 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.342 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และน้อยที่สุดพบว่า ปัจจัยฐานทรัพยากร อิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.370 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยองค์ประกอบทั้งหมดสามารถรวมกันพยากรณ์ตัวแปรแฝงภายในและองค์ประกอบประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ได้ร้อยละ 47.50

2. แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรนำนวัตกรรมมาใช้พัฒนาและสร้างสรรค์การบริการผ่านการมีส่วนร่วมของพนักงาน เพื่อให้พนักงานมีความภูมิใจในการปฏิบัติงาน ได้รับการยอมรับจากลูกค้า และทำให้ลูกค้าทั้งที่เป็นนักท่องเที่ยว และลูกค้าธุรกิจได้รับการบริการรูปแบบใหม่ ๆ ที่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของลูกค้า

และเกิดความพึงพอใจในการบริการแบบคาดไม่ถึง เพื่อให้ลูกค้ามีทางเลือกในการรับบริการที่ใช้นวัตกรรมอย่างสร้างสรรค์ในการบริการทั้งบริการการพักผ่อน การพักผ่อน และเกิดประสิทธิภาพการทำงานแบบพันธมิตรที่ได้รับประโยชน์ร่วมกันเชิงรายได้ของธุรกิจ นอกจากนี้การจัดโครงสร้างองค์การให้มีขนาดเหมาะสมเพื่อเอื้อต่อการประสานงานได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเต็มที่ ตลอดจนการสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็น และการออกแบบสถานที่การทำงานให้เอื้อต่อการเกิดความคิดสร้างสรรค์สินค้าและบริการให้มีความแตกต่าง และการปรับคนในองค์กรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เป็นต้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 167.599, $\chi^2/df = 1.995$, p-value = 0.534, GFI = 0.975, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.045 และ CFI = 0.996 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยองค์ประกอบทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ตัวแปรแฝงภายในและองค์ประกอบประสิทธิผลการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพพร้อมปรับเปลี่ยนแนวคิดโดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม หรือสร้างความแตกต่างของรูปแบบธุรกิจหรือผลิตภัณฑ์ รวมถึงการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจตนเองให้สามารถแข่งขันได้ ส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญศิริกา วังษ์วานิช (2565) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย ที่พบว่า ความสามารถเชิงพลวัตมีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรม และมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยมีผลการศึกษาดังนี้

1.1 ปัจจัยประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.614$, S.D. = 0.566) อาจเป็นเพราะ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวย่อมต้องการเห็นประสิทธิผลของการดำเนินงานกว่าสิ่งใด ๆ การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจะประสบความสำเร็จในการดำเนินงานต้องสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรือใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อทำให้การปฏิบัติงานประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของผู้ประกอบการ

ท่องเที่ยว โดยผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฐานิกา เชาวลิต (2566) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อยที่ประสบความสำเร็จในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อย อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ นฤมล ทองกอบสม (2564) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา ที่พบว่า ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.2 ปัจจัยทรัพยากรฐาน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.667$, S.D. = 0.651) โดยพบว่า ด้านโครงสร้างองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.781$, S.D. = 0.545) รองลงมา ด้านการจัดการองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.697$, S.D. = 0.639) และน้อยที่สุดคือ ด้านวัฒนธรรมองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.539$, S.D. = 0.689) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อยุทธศาสตร์พื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วย โครงสร้างองค์กร การจัดการองค์กร และวัฒนธรรมองค์กร ทำให้เกิดการดำเนินงานร่วมกันดำเนินงานให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร เนื่องจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ และเทคโนโลยี ทำให้องค์กรต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ Adam, A. et al. (2022) ศึกษาเรื่อง The Resource-Based View Theory and Women Microbusiness Entrepreneurs: A Contribution to Business Sustainability ที่พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กที่เป็นผู้หญิงให้ความสำคัญอย่างมากต่อยุทธศาสตร์พื้นฐาน เนื่องจากปัจจัยทรัพยากรฐานเป็นกุญแจสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพทางธุรกิจคือการใช้ประโยชน์จากลักษณะภายในของธุรกิจในการพัฒนาศักยภาพเพื่อให้ได้เปรียบทางการแข่งขันที่ยั่งยืน และสอดคล้องกับ Nurul Wardani Lubis (2022) ศึกษาเรื่อง Resource Based View (RBV) in Improving Company Strategic Capacity ที่พบว่า กิจกรรมต่าง ๆ ให้ความสำคัญอย่างมากต่อยุทธศาสตร์พื้นฐาน เนื่องจากการที่ผู้ประกอบการมีการจัดการและใช้ทรัพยากรภายในองค์กรอย่างเหมาะสมเป็นทรัพยากรที่สร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขันและเพิ่มศักยภาพเชิงกลยุทธ์ที่เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันสูงแก่กิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 ปัจจัยความสามารถเชิงนวัตกรรม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.668$, S.D. = 0.666) โดยพบว่า ด้านการค้นหาโอกาส มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.777$, S.D. = 0.682) รองลงมา ด้านการรับรู้ มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.691$, S.D. = 0.633) และน้อยที่สุดคือ ด้านการปรับเปลี่ยน มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.584$,

S.D. = 0.692) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ การเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมมีผลกระทบต่อการดำเนินงานของธุรกิจท่องเที่ยว เช่น ความผันผวนทางเศรษฐกิจ ความรุนแรงของการแข่งขันในตลาดที่สูงขึ้น และผลิตภัณฑ์หรือบริการมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นต้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินงาน ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจึงให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานที่มุ่งเน้นการใช้ความสามารถเชิงนวัตกรรมอย่างมาก เพื่อให้เกิดนวัตกรรมในองค์กรที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ธุรกิจสามารถแข่งขันกับคู่แข่งในตลาดเดียวกันได้ ผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศศินิภา ศรีกัลยานิวาท (2565) ศึกษาเรื่อง ความสามารถเชิงนวัตกรรมที่ส่งผลต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันและผลการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กในประเทศไทย ที่พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความสามารถเชิงนวัตกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสู่การสร้างนวัตกรรมองค์กรให้มีความแตกต่างและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเจาะจง จะช่วยให้การให้เกิดการบริการรูปแบบใหม่ ๆ ที่ตรงกับความต้องการของลูกค้าเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพของการให้บริการ และสอดคล้องกับ บุญทริกา วงษ์วานิช (2565) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย ที่พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อความสามารถเชิงพลวัตในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เนื่องจากการพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตเพราะช่วยลดข้อผิดพลาดและมีความรวดเร็วในการผลิตสูง

1.4 ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.640$, S.D. = 0.648) โดยพบว่า ด้านการตลาดดิจิทัล มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.650$, S.D. = 0.663) รองลงมา ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.642$, S.D. = 0.645) และน้อยที่สุดคือ ด้านการสร้าง ความแตกต่าง มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.627$, S.D. = 0.637) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ ความได้เปรียบทางการแข่งขันช่วยให้กิจการสามารถเอาชนะคู่แข่งและอยู่รอดในธุรกิจได้ องค์กรต้องสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันให้เหนือกว่าคู่แข่งด้วยการคิดสิ่งใหม่ ๆ และกระบวนการใหม่ในการทำงาน เพื่อก่อให้เกิดความสามารถในการแข่งขันและสร้างความแตกต่างเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า รวมถึงนำไปใช้ในการวางแผนเตรียมความพร้อมปรับตัวและพัฒนาผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤมล ทองกอบสม (2564) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา ที่พบว่า ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการแข่งขัน

ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้อย่างพารา จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจะต้องทราบถึงเป้าหมายองค์กรว่ามีทิศทางดำเนินงานอย่างไร รวมถึงมีกลุ่มลูกค้าเป้าหมายเป็นใครเพื่อจะได้กำหนดตำแหน่งทางการตลาดได้อย่างถูกต้อง ซึ่งแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 2 แนวทางหลัก คือ

2.1 แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นเพื่อมอบประสบการณ์ที่แตกต่างให้กับ นักท่องเที่ยว โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน และสร้างนวัตกรรมด้วยการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการติดต่อสื่อสาร เช่น การใช้ Line Group, Facebook Group หรือการใช้แอปพลิเคชันช่วยในการบริหารจัดการงานภายในองค์กร การมีเว็บไซต์ให้นักท่องเที่ยวสามารถออกแบบโปรแกรมการท่องเที่ยวได้ด้วยตัวเอง รวมถึงการทำตลาดด้วยกลยุทธ์ Digital Marketing เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารและการเข้าถึงข้อมูลให้มีความสะดวกมากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องในทำนองเดียวกันกับผลงานวิจัยของ อัจฉริยาพร คันธมาลาเจริญ (2564) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในแนวทางการท่องเที่ยว 4.0 กรณีศึกษาพื้นที่ตำบลกีดช้าง อำเภอมะแตง จังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่า การใช้สื่อสังคมออนไลน์ประชาสัมพันธ์ เช่น Line, Facebook ซึ่งเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมและมีความน่าเชื่อถือในการประชาสัมพันธ์ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยว และเพื่อนำพานักท่องเที่ยวเข้าสู่เว็บไซต์ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าถึงนักท่องเที่ยวได้มีประสิทธิภาพ

2.2 แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างองค์การให้มีขนาดลดลง เพื่อให้เอื้อต่อการประสานงานได้อย่างรวดเร็ว มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจ ทีมงานหรือพนักงานมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับลูกค้าเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ การสร้างวัฒนธรรมองค์การให้เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็น การออกแบบสถานที่การทำงานให้เอื้อต่อการเกิดความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างสรรค์สินค้าและบริการที่มีความแตกต่างจากคู่แข่ง และการพัฒนาพนักงานในองค์กรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เป็นต้น ซึ่งมีความสอดคล้องในทำนองเดียวกันกับผลงานวิจัยของ บุษศิริ อัครวงศ์วิภาส (2565) ศึกษาเรื่อง แนวทางการเพิ่มคุณภาพการให้บริการของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ที่พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องมีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์โดยต้องอาศัยการรักษาความสมดุลในด้านโครงสร้าง

องค์กรโดยผู้บริหารต้องดำเนินการวางแผนการจัดองค์กรให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และส่งเสริมให้พนักงานได้ทำงานในหน้าที่ที่เหมาะสมตามทักษะและความรู้ที่เหมาะสม งาน เพื่อเป็นกลไกสำคัญเพื่อการขับเคลื่อนองค์กรให้สอดคล้องกับนโยบายและ เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจ และเป็นการสร้างโอกาสหรือทางรอดของ องค์กร

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาพบได้ว่า การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทรัพยากรพื้นฐาน กลยุทธ์ความได้เปรียบทางการแข่งขัน และความสามารถเชิงพลวัต จะช่วยยกระดับคุณภาพการให้บริการเพื่อสนองความ ต้องการและทำให้ผู้มาใช้บริการรู้สึกพึงพอใจ กล่าวโดยสรุป ผู้ประกอบการท่องเที่ยว สามารถพัฒนากรอบการทำงานโดยไม่ได้ยึดติดอยู่เพียงกรอบกลยุทธ์ทางการตลาดใน การดำเนินธุรกิจเท่านั้น หากแต่การจัดสรรทรัพยากรภายในธุรกิจจะก่อให้เกิด ความสามารถเหนือกว่าธุรกิจคู่แข่ง ลอกเลียนแบบได้ยาก และสามารถสร้างคุณค่าที่ แตกต่างให้กับสินค้าและบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้ง ในปัจจุบันและอนาคตได้ และทรัพยากรที่หายากจะทำให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว สามารถสร้างระดับความสามารถในการแข่งขันที่ผู้ประกอบการทุกคนล้วนต้องการให้ เกิดขึ้นในการทำธุรกิจเพราะหมายถึง การได้ผลกำไรเพิ่มขึ้น การใช้เวลาลดลง การใช้ ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เป็นต้น ซึ่งหากธุรกิจสามารถทำให้เกิดประสิทธิภาพได้อย่าง แท้จริง ธุรกิจจะต้องมีการเติบโตได้อย่างรวดเร็วและเกิดประสิทธิผลต่อผู้ประกอบการ อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานรัฐควรร่วมมือกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในการ ส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนน้อย ทำความเข้าใจต่อประสิทธิภาพ การดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อช่วยเพิ่มความสามารถการแข่งขันให้กิจการ สามารถดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี และบรรลุเป้าหมายได้
2. ผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรมีนโยบายจัดโครงสร้างองค์กรให้เหมาะสม โดยการจัดแบ่งส่วนงานที่รับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละงานอย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและทักษะในงานที่ต้องรับผิดชอบเพื่อให้สามารถ

ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการกำหนดสายการบังคับบัญชาที่ชัดเจน และสนับสนุนให้การกระจายอำนาจในการตัดสินใจแก่บุคลากรตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้ประกอบการขององค์กรควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถเชิงนวัตกรรมมีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากความสามารถได้เปรียบทางการแข่งขัน ทั้งนี้องค์กรสามารถเพิ่มความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยทำผ่านแนวทางต่าง ๆ เช่น การเป็นผู้นำด้านต้นทุน การสร้างความแตกต่าง และการมุ่งเฉพาะส่วน

2. ผู้ประกอบการควรวางแผนและสร้างกลยุทธ์ใหม่ ๆ เพื่อรุกตลาด ทำการปรับปรุงสินค้าหรือบริการให้เป็นจุดสนใจ และสร้างความแปลกใหม่ให้กับผู้บริโภค เพื่อให้ทันตามกระแสอยู่เสมอ

3. ผู้ประกอบการควรส่งเสริมความสามารถเชิงพลวัตของพนักงานโดยให้พนักงานมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่เพื่อให้เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่แตกต่างอันเกิดมาจากนวัตกรรมในงานที่เชื่อมโยงกับความพึงพอใจของลูกค้า

4. ผู้ประกอบการควรผลักดันให้พนักงานเข้าร่วมการจัดอบรมให้ความรู้ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะที่จำเป็นกับงานที่ทำในด้านการมีนวัตกรรม เทคโนโลยี แพลตฟอร์มในการทำธุรกิจ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาด้วยรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การ สัมภาษณ์เชิงลึก (In Depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีศักยภาพให้พัฒนาไปสู่ความเป็นธุรกิจที่มีความมั่นคงและยั่งยืน รวมทั้งการยกระดับขนาดของธุรกิจไปสู่อุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2567). **ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต**. กรุงเทพฯ: กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- ชมสุภักดิ์ ครุฑทกะ. (2564). ความคาดหวังของผู้รับบริการที่มีต่อคุณภาพการให้บริการธุรกิจโฮสเทลในเขตกรุงเทพมหานคร. **วารสารการจัดการและการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ปีที่ 8** ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2564, 65-79.
- ฐานิกา เชาวลิต. (2566). **ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อยที่ประสบความสำเร็จในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 7 กรกฎาคม 2567 จาก <https://mmm.ru.ac.th/MMM/IS/sat17/6214060012.pdf>
- ธรัตน์ล ศรีทองเต็ม. (2566). **บทความวิเคราะห์ภาวะการณ์ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต**. กรุงเทพฯ: **วิจัยธุรกิจธนาคารแลนด์แอนด์เฮ้าส์**. ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮ้าส์ (มหาชน).
- ธนา ตฤยักิจวัตร. (2565). **ส่องท่องเที่ยวภูเก็ตเริ่มฟื้นตัว**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 5 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.bangkokbiznews.com/finance/investment/1044818>
- ธนากรกรุงศรีอยุธยา. (2564). **ธุรกิจโรงแรมปรับตัวอย่างไรดี? ให้ทันกระแส Staycation**. กรุงเทพฯ: ธนากรกรุงศรีอยุธยา.
- นฤมล ทองกอบสม. (2564). **ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้อย่างพารา จังหวัดสงขลา**. **วารสารเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ 13** ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2564, 101-122.
- บุญชฎริกา วงษ์วานิช. (2565). **อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย**. **RMUTT Global Business and Economics Review ปีที่ 18** ฉบับที่ 2: กรกฎาคม - ธันวาคม 2566, 57-74.
- บุษศิริดี อัครวงศ์วิภาส. (2565). **แนวทางการเพิ่มคุณภาพการให้บริการของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย**. **วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน ปีที่ 4** ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2565, 180-195.

- พรไพสิน จุลพันธ์. (2567). รายงานเศรษฐกิจการท่องเที่ยว. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 4 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1116291>
- ศศิณีภา ศรีกัลยานิวัฒ. (2565). **ความสามารถเชิงนวัตกรรมที่ส่งผลต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันและผลการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อัจฉริยาพร คันธมาลาเจริญ. (2564). **การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในแนวทางการท่องเที่ยว 4.0 กรณีศึกษาพื้นที่ตำบลกีดช้าง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่.** ปริญญาการวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนเมืองและสภาพแวดล้อม. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- Adam, A., Abdullah, W.R.W., Maruhun, E.N.S., Anwar, I.S.K., & Salin, A.S.A.P. (2022). The Resource-Based View Theory and Women Microbusiness Entrepreneurs: A Contribution to Business Sustainability. **International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences Vol. 12**, No. 10, pg. 2915-2932.
- Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM). California, CA: Sage Publications
- Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling.** New York: The Guilford Press.
- Nurul Wardani Lubis. (2022). Resource Based View (RBV) in Improving Company Strategic Capacity. **Research Horizon Vol. 2**, no. 6, (2022), 587-596.